

Dyżur w konfesjonale:

15 minut przed każdą Mszą Świętą

Spowiedź w każdy piątek miesiąca:

od godz. 17:00

Katechizm Kościoła Katolickiego (1983 – 1993)

Wieczorem owego pierwszego dnia... przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł (do Apostołów): " (J 20, 19. 22-23).

*Przebaczenie grzechów popełnionych po chrzcie jest udzielane przez osobny sakrament nazywany sakramentem nawrócenia, spowiedzi, pokuty lub pojednania. Ten, **kto grzeszy, rani** cześć i miłość Boga, a także własną godność człowieka powołanego do synostwa Bożego oraz narusza duchowe dobro Kościoła, którego każdy chrześcijanin powinien być żywym kamieniem.*

***W świetle wiary nie ma większego zła niż grzech** i nic innego nie powoduje gorszych skutków dla samych grzeszników, dla Kościoła i dla całego świata. Powrót do komunii z Bogiem, która została utracona przez grzech, rodzi się z łaski Boga pełnego miłosierdzia i troszczącego się o zbawienie ludzi. Trzeba prosić o ten cenny dar dla siebie i dla innych.*

Droga powrotu do Boga, nazywana nawróceniem i żalem, zakłada ból i odwrócenie się od popełnionych grzechów oraz mocne postanowienie niegrzeszenia w przyszłości. **Nawrócenie dotyczy więc przeszłości i przyszłości**

. Źródłem nawrócenia jest nadzieja na miłosierdzie Boże.

Sakrament pokuty składa się z trzech aktów penitenta oraz z rozgrzeszenia kapłana. **Aktami penitenta są**

: żal za grzechy, spowiedź lub ujawnienie grzechów przed kapłanem oraz postanowienie wypełnienia zadośćuczynienia i czynów pokutnych.

Żal za grzechy (nazywany także skruchą) powinien wypływać z motywów wynikających z wiary. Jeśli jego źródłem jest miłość do Boga, nazywamy go „doskonałym”; jeśli opiera się na innych motywach, nazywamy go „niedoskonałym”. Kto chce dostąpić pojednania z Bogiem i z Kościołem, musi **wyznać przed kapłanem wszystkie grzechy ciężkie**, których jeszcze nie wyznawał, a które przypomniał sobie po starannym zbadaniu swego sumienia. Wyznawanie grzechów powszednich niej jest samo w sobie konieczne, niemniej jest przez Kościół żywo zalecane. Spowiednik zadaje penitentowi wypełnienie pewnych **czynów „zadośćuczynienia”**

lub „pokuty”, by wynagrodził szkody spowodowane przez grzech i postępował w sposób godny ucznia Chrystusa. Tylko kapłani, którzy zostali upoważnieni przez władzę kościelną do spowiadania, mogą przebaczać grzechy w imieniu Chrystusa.

Skutki duchowe sakramentu pokuty są następujące:

- pojednanie z Bogiem, przez które penitent odzyskuje łaskę;
- pojednanie z Kościołem;
- darowanie kary wiecznej spowodowanej przez grzechy śmiertelne;
- darowanie, przynajmniej częściowe, kar doczesnych, będących skutkiem grzechu;
- pokój i pogoda sumienia oraz pociecha duchowa;
- wzrost sił duchowych do walki, jaką musi prowadzić chrześcijanin.

Indywidualna i integralna spowiedź z grzechów ciężkich oraz rozgrzeszenie stanowią jedyny zwyczajny sposób pojednania się z Bogiem i Kościołem.

